

ikke friste dem til at give os en Sikkerhed, som er en ny Plyndring mod dem.

Finantsministeren: Ja, jeg kunde være meget tilbøielig til at gaae ind paa den ærede Rigsdagsmands Anskuelse om, hvad der vilde være at gjøre i denne Sag, naar jeg blot havde den fornødne Bemyndigelse dertil, men det er Tingen, den foreligger ikke. Saalænge man ikke finder det hensigtsmæssigt — og jeg vil, for at berigtige mulige Feiltagelser, erklære, at jeg aldrig har begjæret en saadan Bemyndigelse af Thinget for disse Forskud, saa de kunde eftergives eller nedfattes, saaledes som Administrationen fandt det hensigtsmæssigt, saa det altsaa ikke er en Behreidelse mod Legislaturen, naar jeg siger, at jeg ikke har denne Bemyndigelse, men om det findes hensigtsmæssigt eller ikke at give en saadan Bemyndigelse, skal jeg overlade til nærmere Bedømmelse — men saalænge der ikke havees saadan Bemyndigelse til at eftergive eller nedfatte den Slags Gjæld, er der intet andet Middel, end at bringe den under Legislaturens Overveielse. Det er godt nok, at den ærede Rigsdagsmand siger, at man ikke skal gribe til et saadant Middel, som at have Pant i Debtors Meubler eller slige Effecter, ja det er overmaade godt, naar man kan faae bedre Pant, men det er kun undtagelsesviis og i enkelte Tilfælde; men som Finantsminister vilde jeg komme i stor Forlegen-

hed, naar jeg ikke skulde modtage saadant Pant, og ikke gjøre det gjældende ikke blot hos Embedsmanden som Pantsætter, men ogsaa hos mange Andre; thi blandt den store Masse mere eller mindre uviste Fordringer, som Statskassen har, er der en Mængde, for hvilke den har en sliq Sikkerhed, og jeg indseer ikke, hvorfor man ikke ligesaa godt skulde tage den samme Sikkerhed af Embedsmænd eller Pensionister, som af private Mænd, naar de komme i Gjældsforhold til Statskassen. Enten man nu har eller ikke har dette Pant i de Afvodes Effecter, saa gjør det ikke noget Udslag, forsaavidt de Efterladte angaaer; thi Statens Panteret i Løsøre kan ikke gaae videre, end at Statskassen kan faae sit Tilgodehavende i Forhold til Andres prioriterede Ret; men det, at Staten opgiver det, kan paa ingen Maade medføre, at der derfor ikke skeer Anmeldelse af Fordringen i Boet, og at der udlægges, hvad der maatte være tilovers, saa at jeg ikke kan indsee, at det for de Paagjældende bliver synderlig værre, om Statskassen har denne Fordring eller ikke, hvorimod det vel for Statskassen kan i Forhold til de concurrerende private Creditorer blive af meget væsentlig Forskiel.

Da Ingen ellers ønskede Ordet, gif man over til Afstemningen over § 2, som gav følgende Resultat:

	Gjældens Størrelse. Rbd. St.	med Rbd.	Afgjøres: saaledes:
1) Conferentsraad, Høiesteretsassessor C. F. Lasfen	12,210. 14.	2,500.	De 1000 Rbd. heraf afdrages med 300 Rbd. aarlig fra 1 Januar 1853, hvorimod de øvrige 1,500 Rbd., der ere forsikrede ved en livsvarig Livsforfikkings-Police paa et tilsvarende Beløb, forblive henstaaende indtil efter Debtors Død.
2) Forhenværende Comiteret i det ophævede Rentekammer, Conferentsraad Rothe . . .	8,727. 28.	2,000.	200 Rbd. afdrages aarlig fra 1ste Juli 1851.

vedtoges med 50 Stemmer mod 16.

2) Forhenværende Comiteret i det ophævede Rentekammer, Conferentsraad Rothe . . .

8,727. 28. 2,000.

200 Rbd. afdrages aarlig fra 1ste Juli 1851.

vedtoges med 53 Stemmer mod 17.